

[Poulsgaard]

har vi ikke, for at de bare skal stå som monumenter i landskabet, de skal også bruges. Jeg synes nok, der sker en indskrænkning her, som vi godt kunne have været foruden.

Derimod hilser jeg det velkommen, at man nu, selv om man bor i et andet sogn, kan blive gift, begravet, og hvad der ellers ligger i »kirkelig handling«. Det er i hvert fald, som også sagt af andre ordførere, et fremskridt. Der er imidlertid også noget, som er tilbageskridt, ikke i dette lovforslag, men mere generelt, og da vil jeg egentlig godt stille kirkeministeren det spørgsmål, hvad hun agter at gøre ved det.

Vi ved, at der er nedlagt en masse små skoler, og at eleverne er flyttet til en større skole. Det kan måske dreje sig om en eller to elever. Disse elever skal en skønne dag til præst, men nu kan de pludselig ikke gå til præst sammen med deres kammerater, fordi de skal gå til præst i det sogn, de tilhører. Det er en lidt kedelig præstegang for sådan nogle unge mennesker. De sidder måske ene dér sammen med nogle, de slet ikke kender, fordi de er fra et andet sogn. Det burde i hvert fald være sådan, at når man flyttede børn over i en anden skole, skulle det sikres, at de kunne få konfirmationsforberedelse i det sogn, som den skole, de går i, ligger i.

Jeg tror dog nok, det ender med, at vi støtter lovforslaget, men som sagt er vi ikke helt tilfredse, og man kommer til at tænke på, om det var den berømte duel, ministeren skulle have haft med sømændenes formand, hr. Preben Møller Hansen, der er lidt skyld i, at dette er blevet ændret.

Kirkeministeren (Mette Madsen):

Jeg vil begynde med at takke for alle de positive ting, der er sagt om lovforslaget om kirkers brug. Selv om der var mange, der syntes, at det var et beskedent forslag, tror jeg alligevel, det vil vise sig, når kirkeudvalget kommer til at gennemgå forslaget paragraf for paragraf, at der foruden de ting, der er drøftet i dag, er mange små nye praktiske ting. Jeg tror altså, at lovforslaget kommer til at virke sådan, at folkekirkens medlemmer vil blive glade for, at vi nu også moderniserer loven om kirkers brug.

Hr. Nørgaard-Sørensen spurgte, hvad det egentlig var, der gjorde, at man havde fremsat et så tyndt og ligeegyldigt forslag. Jeg tror,

alle folketingets medlemmer er klar over, at vi i disse år gennemgår og moderniserer hele den folkekirkelige lovgivning, og vi er altså i år kommet til lov om kirkers brug. Jeg kan fortælle, at efter jul kommer vi til lovforslaget om vedligeholdelse af kirker og kirkegårde, og så er vi næsten igennem. Så mangler vi kun lov om stillinger i folkekirken, og det kommer i næste folketingssamling.

Hr. Nørgaard-Sørensen og andre synes, det er mærkeligt, at denne betænkning har stået på hylden i 9 år og ingen har gjort noget ved den. De mener, at man selvfølgelig burde have gjort det, der stod i betænkningen, nemlig liberaliseret loven om brug af det indviede rum, så det også omfattede verdslige aktiviteter.

Jeg må minde om, at da betænkningen kom i 1976, løb den ind i meget, meget stor modstand, ikke så meget på grund af sognebåndsløsningsforslaget, men især på grund af forslaget om verdslige aktiviteter i det indviede rum. Jeg skulle tage meget fejl, om det ikke er derfor, kirkeministre siden da på stribe har ladet denne betænkning stå på hylden. Men nu er vi nået til den, og derfor tager vi fat på problemerne, og vi tager betænkningen ned af hylden og ser, hvad vi nu, 9 år efter, kan bruge af den betænkning, og hvad vi nok bør lade ligge, ihukommende debatten, da den fremkom.

Nogle har sagt i dag, at vi har fået så mange sognegårde; andre har sagt, at vi ikke har fået så mange sognegårde. Når jeg bruger det i min argumentation for at fastholde de bestemmelser, der er i loven i øjeblikket, er det egentlig ikke, fordi jeg synes, det er et vægtigt argument. Det er, fordi jeg har opfattet begrundelsen for bl.a. socialdemokratiets ønsker om større brug af det indviede rum sådan, at der er behov for flere rum til de forskellige aktiviteter, man sætter i gang rundt omkring.

Så er det, jeg siger: ja men hvis det er begrundelsen, så kan vi vel godt se i øjnene i dag, at vi siden da har fået en masse rum, der kan bruges. Skal vi så ikke simpelt hen lade den debat ligge og koncentrere os om det, der er det egentlige i denne debat, nemlig hvad det indviede rum skal bruges til, hvad det egentlig er for et rum, vi taler om?

Inden vi i kirkeudvalget går i gang med at drøfte dette problem – jeg forudser også en livlig debat dér om dette problem – skulle vi